

Tőkés László átvette a Magyar Becsület Rendet az Országházban

2016. 10. 24.

Október 23-án, az 1956-os magyar forradalom 60. évfordulóján állami díszünnepséget rendeztek Budapesten, az Országház előtti Kossuth Lajos téren, ahol **Orbán Viktor**, Magyarország miniszterelnöke mondott ünnepi beszédet. A kormányfő külön köszöntötte a „nemzet főterén” az ünnepség díszvendégét, **Andrzej Duda** lengyel államfőt, de a meghívott vendégek között ott volt **Tőkés László** püspök, az Európai Parlament tagja is, aki a Fidesz-KDNP nemzeti listáján Erdélyt képviseli az Európai Unió törvényhozásában. A teret betöltő, magyar és lengyel zászlókat lengető tömeg méltósággal emlékezett az antikommunista forradalom és szabadságharc hőseire, bár az ünnepséget szélsőbaloldali tüntetők megpróbálták – sikertelenül – megzavarni.

A díszünnepség után bensőséges ceremónia keretében adták az Országházban a Magyar Becsület Rendet **Olofsson Károly** (Placid atya) bencés szerzetesnek, tanárnak és **Tőkés László** református lelképásztornak, a Királyhágómelléki Református Egyházkerület korábbi püspökének. Jelen volt **Erdő Péter** bíboros, Magyarország prímása, **Várszegi Asztrik** pannonhalmi bencés főapát, **Bogárdi Szabó István** dunamelléki püspök, a Magyarországi Református Egyház Zsinatának lelkészi elnöke, **Kövér László**, az Országgyűlés elnöke, **Rogán Antal**, a Miniszterelnöki Kabinetiroda vezetője, továbbá több jeles közéleti és politikai személyiség, valamint a **Tőkés család** néhány tagja.

A kitüntetések átnyújtó Orbán Viktor miniszterelnök **laudációjában** kiemelte: a bátornál is bátrabb a két kitüntetett, „embert próbáló időben tettek tanúbizonyságot hitről és becsületről, szabadságról és hazaszeretetről”. Olyan határhelyzetekben álltak helyt a rájuk bízottakért,

amelyekben sok ember elbukott volna. „Bebizonyították, hogy a hősök igazsága mindig jövő idejű” – tette hozzá a kormányfő, aki a magyar szabadság és az európai keresztény kultúra két bátor tanúságtevőjének nevezte a kitüntetetteket.

A Tőkés László kitüntetéséről szóló rendelet már március 11-én megjelent a Magyar Közlönyben, pár nappal azután, hogy **Klaus Iohannis** román államfő visszavonta tőle a 2009-ben, a romániai forradalom 20. évfordulóján kapott **Románia Csillaga** állami kitüntetést. Mint ismeretes, ezt egy szocialista-nacionalista politikuscsoport kezdeményezésére és nyomására vonták vissza Temesvár hőstől azok után, hogy egy 2013-as fórumon ismételten felkérte Magyarországot: vállaljon védnöki szerepet Erdély és az itt élő magyarság érdekében. A Magyar Becsület Rend odaítélésének indoklása Tőkés László esetében hasonló, mint a román állami kitüntetésé: „bátorságának és emberi méltóságának – ami a személyes példa erejével a kommunista diktatúrát megdöntő temesvári forradalom kirobbanásához vezetett, s ezáltal megnyitotta a szabadság útját Románia és az erdélyi magyarság előtt – kivételes elismeréseként” adományozta neki a kitüntetést **Áder János** köztársasági elnök.

A századik életévében járó **Placid atyát** 1946-ban tíz évre a szovjet gulágra internálták, és hazatérte után sem dolgozhatott sem papként, sem tanárként. Az indoklás szerint a kitüntetést a kivételes élethivatását a legembertelenebb körülmények között is reményt adó derűvel megélő, a sokféle megpróbáltatás ellenére is töretlen és lelkiekben egyre gazdagodó, páratlanul hosszú és példaadó életútja elismeréseként kapta.

Tőkés László köszönő beszédében áldott emlékü **Ravasz László**, hite és nemzetének ügye melletti kiállása miatt meghurcolt dunamelléki püspök 1956. november 1-i rádióbeszédének szavaival adózott a nemzeti felkelés hőseinek, kiemelve: „A magyar református egyház büszke arra, hogy ez a forradalom tiszta volt és a nemzeti becsület védelme alatt állott.” A költő szavával szólva a harcban szálló „suhancok”, a pesti srácok „helyreütötték a nemzet becsületét”, melyet „sehonnai, bitang emberek”, a sztálini, rákosista rezsim haza- és nemzetáruló vezetői gyaláztak meg. **Temesvár** egykori lelkipásztora „hitünk hőseinek”, nevezetesen **Mózesnek** a példáját idézte, aki „hit által tiltakozott” a Fáraó udvara ellen, „inkább választván az Isten népével való együttnyomorgást, mint a bűnnek ideig-óráig való gyönyörűségét” (Zsid 11,24-25) – megmentve ezáltal sanyargatott népe életét és becsületét. 1956 hősei is ekképpen szállottak szembe a gonosszal, és mindmáig mutatják számunkra a szabadulás útját: „Nem engedhetünk a '48-ból, nem engedhetünk az '56-ból, nem engedhetünk a '89-ből” – zárta szavait Tőkés László, rámutatva végül arra a példás egységre, mely 1956-ban hatotta át a nemzetet, és amely utóbb, 1989-ben, a Ceaușescu-diktatúrával szembeni elutasításban született újjá határon innen és túl.

A kitüntetések átnyújtásával szinte egy időben zajlott Nagyváradon a **Szent László Egyesület** szervezésében egy emlékező, tisztelgő gálaműsor, amelynek meghívott ünnepi szónoka Tőkés László lett volna. Az EP-képviselő erre az alkalomra szánt beszédét **Török Sándor**, az Erdélyi Magyar Nemzeti Tanács Bihar megyei elnöke olvasta föl, gratulálva egyúttal a magas állami elismeréshez. A filharmóniában összegyűlt ünneplő-emlékező gyülekezet ovációval nyugtázta a püspök kitüntetését, majd nagy figyelemmel hallgatta meg Tőkés László ünnepi üzenetét.

Ebben többek között így fogalmazott: „Az 1956-os forradalom és szabadságharc öröksége ma is **emberségünkben** és **magyarságunkban** erősítsen meg bennünket. Akkor jó volt magyarnak lenni – de a szabadságharcosok példája és hősiessége ma is kimeríthetetlen erőforrás lehet számunkra. Szükségünk is van erre, hiszen az alattomos Kádár-rendszerben, ideát pedig a kíméletlen Ceaușescu-diktatúra uralma alatt emberi méltóságunkban és nemzeti öntudatunkban is elerőtelenedtünk, becsületünkben is csorbát szenvedtünk – olyannyira, hogy sokszor nem is ismerünk magunkra. Magyarként okkal kérdezzük: ez volna hát **Árpád** és **Kossuth** népe?; keresztényi mivoltunkban pedig azt: **Krisztus** tanítványai és **Szent István** örökösei mi volnánk?”

Majd így folytatta: „1956-ban még teljességgel érthető volt, hogy a várható üldöztetés, börtön vagy halál elől százezrek mentek neki a határnak. Ők igazi **menekültek** voltak. Most viszont, amikor az Isten-ellenes és nemzetidegen, jogfosztó diktatúrától végre megszabadultunk, miért választanánk a hontalanság, a **gazdasági kivándorlás**, az idegenség reményvesztett útját? Hiszen nekünk hazát adott az Isten, melyet atyáink örökségül hagytak reánk. Hát akkor miért lennénk

jövevények és zsellérek idegen földön – ahogyan a Szentírás mondja –, miért ennénk a **migránsok** keserű kenyerét?”

Tőkés László rámutatott: „A migrációs válság jelenkori körülményei között nemzetünk valóságos szabadságharcot folytat annak érdekében, hogy **Magyarország** magyar maradjon. Történelmi magyar hagyomány szerint, akarva-akaratlanul az erejében és identitásában meggyengült **Európát** is védelmezzük. A nagyobbik veszélyt azonban maholnap nem a **bevándorló** migránsok áradata, hanem sokkal inkább a mi tömeges **kivándorlásunk** és elapadásunk jelenti. 1956, a haza és a szabadság iránti hűség szellemében – változott körülmények között – ezt az önpusztító folyamatot kell feltartóztatnunk. Nemcsak a külső, hanem a belső veszélyektől is meg kell védenünk magyarságunkat, valamint a létében megingott keresztény Európát.” Adja a jó Isten, hogy Európa mostani urainak általános értetlenségével szemben legalább mi megértsük, hogy „mit mond a Lélek a gyülekezeteknek”, és eszerint éljünk és cselekedjünk – zárta üzenetét erdélyi EP-képviselőnk.

A gálaműsorban az **Al Fresco Régizene Együttes** lépett fel egy válogatással a Kájoni Kódexből, valamint a szegedi **Argenteus Vegyeskar** egy összeállítással magyar szerzők műveiből. **Péterfy Lajos** színművész verset mondott, **Buzási Patrik** diák egy 56-os fiatal nemrég előkerült naplójából olvasott föl részleteket. A rendezvényen megtekinthető volt az 1956-os forradalom és szabadságharc, valamint a nagyváradi Szabadságra Vágyó Ifjak Szervezete történetét bemutató tárlat.